

Sophie Clairová

Vianoce v Paríži

Nájdu lásku
v zasneženom meste?

Vianoce v Paríži

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Sophie Clairová

Vianoce v Paríži – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Vianoce v Paríži

Sophie Clairová

Original title: Sophie Claire: THIS CHRISTMAS IN PARIS

Copyright © 2023 by Sophie Claire
First published in Great Britain in 2023 by Hodder & Stoughton
An Hachette UK company
Cover Illustration © Joanna Kerr 2022
Cover Design by Natalie Chen

Translation © Zuzana Trstenská, 2024
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-573-0479-1
ISBN e-knihy 978-80-573-0481-4 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-573-0482-1 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-573-0480-7 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Venujem Julie Corallovej.

„Ak nemôžeš povedať nič pekné, radšej nehovor nič.“

Vaša mama

1

Carys

Carys sa ponáhľala do pekárne, keď spoza rohu so zaškrípaním vyletelo auto.

Zaskočila si do kvetinárstva svojej kamarátky Natashe, aby si kúpila kvetináč s krásnymi margarétami, a keď vyšla na cestu, spokojne si ho pritískala k hrudi. Revanie motora však spôsobilo, že zamrzla. Zahliadla auto, ktoré sa k nej blížilo, a pustila kvetináč.

„Slečna Bellová?“

Mozog jej zmeravel od hrôzy a znova mala pred očami tú neho-du. Svetlá sa na ňu rútili, neovládateľne nadskakovali a krútili sa. Tiekla krv a jej prsty zvierali volant. Kov vrazil do kovu, hlavu jej odhodilo dozadu. Nemocničná izba, pohľady dívajúce sa dole na ňu, svetelné pásy, ktoré ju nútili prižmúriť oči.

„Slečna Bellová?“

Niektu ju potiahol za ruku a ona zažmurkala. Obrazy v jej hlave sa stiahli a vtedy si uvedomila, že hľadá do tváre bývalej žiačky.

Chvíľu jej trvalo, kým si spomenula na jej meno. Jessie Mallardová. Keď ju Carys učila, bola maličká. Teraz už určite mala dvanásť. Do Carysinej triedy teraz chodil jej malý brat Stephen.

„Ste v poriadku, slečna Bellová?“ opýtala sa Jessina mama.

Carys prehltla. Jessie s mamou zastali a Carys zaregistrovala zvedavé pohľady ostatných okoloidúcich. Do líc sa jej nahrnula horúčava a trochu si pritiahla šatku. Výrazný červený satén ju chladil na krku.

Natasha vybehla z kvetinárstva, a keď pri nej zastavila, lapala dych. „Carys, čo sa stalo?“ dostala zo seba.

„Ja... ty si to nevidela?“ vyjachtala. „To auto išlo príliš rýchlo.“ „Išlo,“ súhlasila Jessina mama. „No už je preč.“ Potľapkala Carys po ramene.

Jej dcéra sa zatiaľ prikrčila, aby zachránila kvetináč. Zemina sa rozsypala po celej ceste. Dokelu! Carys ho kúpila pre najlepšiu kamarátku Liberty, lebo jej napadlo, že letné margaréty sa budú dokonale vynímať pri vchodových dverách do Damselfly Cottage.

„Poď so mnou do obchodu,“ navrhla Natasha a chystala sa ju odviesť. „Urobím ti čaj. Si v šoku.“

Carys pri tej myšlienke prišlo zle. Potriasla hlavou. „Som v poriadku,“ povedala, ale vtom sa jej podlomili kolená. Natasha ju zachytila a podopierala, kým sa jej pomaly vrátila sila.

„Nie si v poriadku,“ vyhlásila rozhodne. „Poď so mnou. Kým sa spamätáš, môžeš sa zložiť v zadnej miestnosti.“

Zdalo sa, že dav na ulici sa každou minútou zväčšuje. Cítila, ako sa na ňu upierajú desiatky očí. „Dobre,“ zamrmala. „Pohár vody by mi prospel.“

O dvadsať minút neskôr sa prestala triasť.

„V obchode je teraz pokoj,“ povedala Natasha, keď sa po obslúžení zákazníka vrátila do zadnej miestnosti. Utrla si ruky do zástery. „Mám zavolať Liberty?“ spýtala sa a kývla smerom k obchodu s látkami s vtipným názvom Button Hole, čiže gombíková dierka, kde pracovala Carysina priateľka.

„Dnes je doma,“ odvetila Carys. „Má voľno, pretože tento týždeň viedla niekoľko večerných kurzov.“

Natasha si sadla. „Ako sa cítiš?“

Carys stisla v dlaniach šálku s čajom. „Nesmierne sa hanbím.“ Zastonala. „Neviem, čo sa stalo. Zbadala som to auto a zrazu sa mi všetko vrátilo.“

„Tá nehoda?“ Natashine modré oči boli nežné a plné pochopenia.

Carys prikývla a napila sa čaju, no Natasha ho pripravila taký sladký, že mimovoľne skrivila tvár. Šálku odložila. Podvedome sa

dotkla jazvy na krku a uistila sa, že je dobre ukrytá pod šatkou. Potom ukázala na ulicu. „Letel ako blázon, však? Šiel bezohľadne – a navyše rovno uprostred dediny.“

Jej priateľka naklonila hlavu, akoby starostlivo volila slová. „Išiel trochu prirýchlo.“

„Nepočula si pískanie pneumatík? Nevidela si, ako sa mu riadenie vymklo z rúk? V tej zákrute takmer dostal šmyk.“

Nastalo krátke ticho, kým Natasha nepovedala: „Z obchodu som všetko nevidela.“

Carys si uvedomila, že jej priateľka je taktná. Keď sa nad tým zamyslela, uvedomila si, že nikto iný na ulici nevyzeral vystrašene. Iba na ňu všetci hľadeli s obavami. Lebo zareagovala vydesene. Možno šofér vôbec neprekročil rýchlosť. Možno jednoducho spanikárila.

„Och, nie.“ Hlava jej klesla do dlaní. „Kedy sa ich zbavím?“

„Zábleskov minulosti?“

„Lekári hovorili, že časom vymiznú, ale už je to viac ako rok.“ Spomenula si na Jessin znepokojený výraz. „A po celej dedine sa roznesie, že som na hlavnej ulici dostala panický záchvat.“

„Tým sa netráp,“ upokojila ju Natasha a mávla rukou. „Všetkým na tebe záleží, Carys. Ak sa o tom bude rozprávať, tak len preto, lebo ľudia sa o teba boja.“

Vedela, že priateľka má pravdu. Všetkým na nej záležalo. Lenže ona ich záujem nevíťala. Chcela, aby sa jej život vrátil do stavu pred nehodou, keď bolo všetko normálne.

Natasha sa pýtala: „Mám zavolať Liberty a požiadať ju, aby ťa vyzdvihla?“

„Nie!“ rýchlo zvolala Carys. „Som v poriadku, vážne. Mám auto.“

„No, ak si si istá.“

„Vďaka za čaj, Nat.“ Carys zdvihla obitý kvetináč, pokúsila sa uhladiť zeminu a opäť do nej zasadiť margaréty.

„Tu máš,“ povedala Natasha a podala jej druhý. „Vezmi si radšej tento.“

„No ten poškodený už nepredáš.“

„Predám,“ uistila ju Natasha. „Potrebuje len trochu starostlivosti a lásky a kvety budú ako nové. Tak ako ty. Trochu sa dnes šetri, dobre?“

Keď Carys zastavila pred svojím domom, spomenula si, ako sa týmto pohľadom kochala po návrate z nemocnice. Malý domček na čistinke v lese. Slučka dymu stúpajúca z komína. Charlie, Libertin čierny labrador, štekal pri dverách a netrpezlivo ich súril, aby vošli a zvitáli sa s ním. Spev vtákov, vôňa rašeliny v lese, praskanie ohňa v obývačke – všetko bolo presne také, ako si Carys pamätala.

Až kým Alex, Libertin nový priateľ, nevyšiel z kuchyne a nepozdravil ju tradičným francúzskym spôsobom, bozkom na každé líce.

Zahнала spomienku, zdvihla kvetináč s margarétami a vošla dnu.

„Je všetko v poriadku?“ Liberty vbehla na chodbu ešte skôr, ako Carys zavrela vchodové dvere. „Volala Nat. Vrela...“

„Áno. Len nejaký idiot prekročil rýchlosť. Prekvapilo ma to, to je všetko. Nech sa páči,“ povedala a podala jej kvety. „Myslela som si, že by sa hodili k dverám.“

„Sú nádherné. Vďaka, Car.“ Liberty prešla prstami po žiarivých okvetných lístkoch. Keď však zdvihla zrak, zvrátila čelo. „Nat hovorila, že sa ti vrátila spomienka.“

„Nebudeme sa tým zaoberať. Čo budeme robiť dnes večer? Vyrazíme do mesta?“

„To by si chcela?“ Libertin výraz jej prezradil, že priateľka mala iné plány.

„Prečo nie? Veď je sobota.“

Liberty si zastrčila ryšavý prameň vlasov za ucho. „Hm... ide o to, že Alex sa pre nás chystal uvariť večeru. Aj pre teba, ak chceš,“ dodala rýchlo.

Carys skryla sklamanie. A okamžite sa cítila previnilo. Samozrejme, že Liberty a Alex chceli spolu tráviť romantické večery.

„To je v poriadku,“ povedala a pokúsila sa o úsmev. „Ďakujem, ale nie. Pôjdem... hm... zastavím sa u mamy. Už dlho som u nej nebola.“

„Si si istá?“

„Určite. Zostanem u nej aj spať. Aspoň budete mať trochu súkromia.“ Z neďalekého rámu obrazu prstom utrela prach. Bola v ňom fotografia spred niekoľkých rokov, na ktorej bola s Liberty v zasneženej krajine. Jej hnedá pokožka a Libertine ryšavé vlasy žiarili v zimnom slnku a obe sa usmievali od ucha k uchu.

„Ach, Car, nemusíš...“

„Chcem,“ uistila priateľku a vtiahla ju do náručia. Liberty voňala čerstvo pokosenou trávou.

„Určite si v poriadku, Car? Musí byť desivé, keď sa ti vracajú tie hrozné spomienky.“

Bolo, ale nechcela si to priznať. Urobiť to by znamenalo poddať sa strachu, a to nemohla dopustiť. „To nič nie je, Lib. Zabudni na to.“

Prežila to najhoršie a v tej vete bolo rozhodujúce slovo „prežila“. Teraz sa chcela pohnúť vpred. Bola odhodlaná nehodu hodiť za hlavu.

No v dňoch, ako bol ten dnešný, keď sa minulosť vrátila a všetci sa na ňu pozerali so súcitom alebo – ešte horšie – s ľútosťou, to bolo priam nemožné.

„Carys!“ zvolala jej mama Jamila, keď otvorila dvere s doširoka roztvorenou náručou, aby dcéru objala. „Moje krásne dievčatko. Rada ťa vidím. Ako sa máš? Dúfam, že sa šetríš.“

Carys musela stisnúť pery, aby potlačila rozčúlenie. Pripomenula si, že mama to vraví len preto, lebo ju ľúbi. „Som v poriadku, mami.“

Nezdalo sa, že by to Jamilu presvedčilo. Odhrnula si ofinu z očí, aby si ju mohla lepšie obzrieť. „S Liberty a s Alexom je všetko v poriadku?“

„Všetko je v poriadku. Prečo?“

Mama zdvihla obočie, akoby jej neverila, a potom ju zavolała do kuchyne, kde sa v rúre pieklo niečo lahodné a na linke bola otvorená fľaša vína. Jamila jej naliala do pohára a sadli si k drevenému stolu. „Spýtala si sa, či tu môžeš prespať, preto mi napadlo, že ste sa možno pohádali alebo niečo podobné.“

„Oh, to nie. Liberty s Alexom majú naplánovanú romantickú večeru a chcela som im dať priestor. Neprekážam ti? Nevyrušujem ťa, však?“ Nebolo to tak dávno, čo jej najmladší brat odišiel z domu, a Carys vedela, že jej mama sa teší z novonadobudnutej slobody. Čoskoro sa zamýšľala pustiť do nejakej vzrušujúcej rekonštrukcie domu.

„Samozrejme, že nie. Vieš, že hostovská izba je voľná.“ Mama ju pozorne skúmala. „Odkedy sa k vám Alex nastahoval, musí to byť pre teba ťažké.“

„Alex je milý,“ odvetila rýchlo, „a Lib je tiež skvelá. Stokrát mi povedali, že môžem zostať v Damsfly Cottage...“ Zadívala sa na starú škvrnu na podlahe. Malý čierny kruh, kde jednému z jej bratov spadla horiaca zápalka. Carys si spomenula, ako musela plameň zadupať a potom mu vynadala. Troch bratov vychovávala ako druhá matka, odkedy sa narodili. Možno práve preto jej učenie pripadalo ako jasná voľba.

„Ale?“ posúrila ju Jamila.

Zdvihla zrak. „Ako vieš, že je tam nejaké *ale*?“

„Som tvoja mama, Carys Bellová.“

Neochotne priznala: „Cítim sa ako prívesok a myslím, že...“ zhlboka sa nadýchla. „Myslím, že by som sa mala odsťahovať.“

V maminých hlbokých hnedých očiach sa mihlo prekvapenie, ale rýchlo ho skryla. „Nuž, vždy môžeš prísť sem, no stavbári sa pustia do práce už na budúci týždeň. Nejaký čas tu bude veľa prachu a chaosu.“

Carys pokrútila hlavou. Mala tridsať rokov a posledných desať rokov žila sama. Presťahovať sa domov by bolo ako obrovský krok späť. „Vďaka, mami, ale potrebujem nezávislosť.“

„Takže si budeš hľadať podnájom v dedine?“

„Neviem. Willowbrook je malý. Nie je tu veľa voľných podnájmov.“

„Takže v meste?“

Carys neisto naklonila hlavu. „Možno.“

Jamila sa načiahla ponad stôl, aby sa dotkla jej ruky. „Si nešťastná, láska?“

Carys trhla hlavou. Bolo to také očividné? A bola nešťastná? „Nie,“ odvetila nakoniec. „Nie nešťastná...“

Nedokázala presne určiť, čo cíti. „Akoby sa svet pohol ďalej, no ja stále stojím na mieste.“

„Asi máš tak trochu pravdu. Bola si šesť mesiacov v kóme. To je dlhý čas.“

Za ten čas sa toho veľa udialo. Nielen to, že Liberty stretla Alexa. No nevedela, ako má svoje pocity opísať. A nešlo len o to, že sa Alex nasťahoval do Damselfly Cottage. Zamyslene sa napila vína.

Jamila si vzdychla. „Nemôže to byť pre teba ľahké. Kým si bola v nemocnici, veľa sa zmenilo.“

Mama roky pracovala ako sociálna pracovníčka, preto Carys neprekvapilo, že dokázala tak dobre čítať ľudí. Vedela, že k nej môže byť úprimná, pretože by ju nikdy neodsúdila. No ako jej mohla vysvetliť svoje emócie, keď im sama nerozumela? „Asi si na to ešte stále zvykám.“

„A zvykáš si na Alexa?“

Carys zmeravela. „Viem, že to znie neprimerane, ale odkedy sa k nám nasťahoval, už sa s Liberty necítim ako doma.“

Mama ju pohladila po ruke.

„Som šťastná za Lib,“ pokračovala Carys, „viac než šťastná...“

„Ale?“

Popravde, bola aj trochu... nahnevaná. Nenávidela sa za to a cítila sa sebecky, no tak to cítila. Odstrčená. Ako piate koleso na voze. „Nemala som čas zvyknúť si na túto zmenu. Zobudila som sa v nemocnici a už tam bol Alex a držal ju za ruku.“ Liberty jej nemusela hovoriť, aké hlboké city k Francúzovi prechováva. Bolo

to jasné ako facka. Práve preto by Carys nikdy nepovedala ani neurobila nič, čo by ich vzťah pokazilo. Chcela, aby jej najlepšia priateľka bola šťastná. Bola nadšená, že si našla muža, ktorého miluje a ktorý jej je očividne oddaný. To, čo Carys cítila, bol jej vlastný problém a ona sa s ním vyrovná.

„Damsel fly Cottage je pre nás trochu primalá.“

Najviac zo všetkého jej chýbali komorné večery, ktoré s Liberty trávili pri filme alebo sa len tak rozprávali, delili sa o dôvernosti a sny o budúcnosti. Chýbala jej ich blízkosť.

Liberty a Alex však teraz tiež potrebovali blízkosť a Carys to chápala. Dnes prespí u mamy, ale nebolo to dlhodobé riešenie.

Jamila ju zamyslene skúmala. „Je to ťažké, láska. No muselo sa to stať. Skôr či neskôr by jedna z vás dvoch niekoho stretla.“

„Viem.“

„Tak čo budeš robiť?“ Jamila im doliala poháre. „Ako chceš nájsť svoje šťastie?“

Carys sa sústredene zamračila. „Ešte neviem, mami. Na to musím prísť.“

„Slečna? Slečna?“

„Moment, Stephen.“

Carys pokračovala v zapisovaní mien a uistila sa, že každý prítomný žiak je zaznačený v triednej knihe.

„Slečna?“ Stephen sedel na kraji stoličky a mával rukou – zdalo sa, že sa zúfalo chce podeliť o svoje víkendové zážitky.

Carys na to bola zvyknutá. V pondelok ráno bolo v jej triede päťročných žiakov vždy rušno. Len čo skončila, usmiala sa a povedala: „Dobre, Stephen. Podel sa s nami o svoje vzrušujúce novinky.“

Doslova vyskočil zo stoličky ako čert zo škatuľky. „Mama mi vravela, že vás videla v sobotu v dedine.“

Úsmev jej okamžite pohasol. Otvorila ústa, aby odpovedala, ale Stephen ďalej vzrušene chrlil slová: „Vraj ste sa zľakli, lebo sa rútilo auto. Pustili ste kvety na cestu a moja sestra ich musela zdvihnúť. A potom ste takmer omdleli.“

Niektor zalapal po dychu. Ďalšie dieťa sa zachichotalo.

„Ste v poriadku, slečna? Mama sa veľmi bála.“

Pichlo ju pri srdci a rýchlo si odkašľala. „Áno, Stephen. Som v poriadku, ďakujem.“

Všetky oči ju s očakávaním sledovali. Ich záujem bol dojímavý, ale napriek tomu sa jej zježili chlčky na krku. „Nemusíte sa báť. To auto ma len vystrašilo...“

„Je to pre tú vašu autonehodu?“ skočil jej do reči Stephen.

„Tak trochu. Je to však...“

„No už je vám lepšie, pravda, slečna?“ spýtalo sa jedno z dievčat.

Carys prehltna. „Áno, Lucy. Som v poriadku.“ Zatlieskala rukami, aby zmenila tému. „Dobre, pustime sa do dnešnej práce. Otvorte si zošity, prosím.“ Keď miestnosť zaplnilo šuchotanie tašiek a kníh, s úľavou sa vrátila k vyučovaniu. No keď prechádzala cez triedu, počula, ako Stephen hlasno šepká chlapcovi vedľa seba: „Mamička hovorila, že auto ani nešlo veľmi rýchlo...“

Neskôr v ten istý deň stála Carys vo vestibule. Dvadsaťsedem päťročných detí, oblečených v šortkách a v tričkách, sa na ňu usmievalo a čakalo na jej ďalšie pokyny.

„Predstavte si, že ste slony,“ povedala. „Aké je to byť naozaj veľký a vysoký? Obrovský! Aký je to pocit mať chobot namiesto nosa?“ Zamávala rukou ako sloním chobotom a silno zadupala nohami.

Deti ju napodobnili, pridali vlastné slonie zvuky a veselo dupali po vestibule. Hluk sa zvyšoval, ale Carys myslela len na svoj víkendový rozhovor s mamou a na všetky nepríjemné emócie, ktoré sa v nej postupne hromadili počas posledných mesiacov, odkedy sa vrátila z nemocnice.

Si nešťastná? Ako mohla byť nešťastná, keď mala také obrovské šťastie, že prežila? Keď lekári nazývali zázrakom, že sa úplne zotavila? Keď robila prácu, ktorú vždy milovala, a bola obklopená ľuďmi, ktorých poznala celý život? Nemohla byť nešťastná. A predsa nedokázala presne určiť, čo cíti.

Carys sa opäť zastavila a deti ju nasledovali. Keď boli všetky ticho, zašepkala: „Teraz si predstavte, že ste malilinké mravččky v obrovskej džungli. Aké je to byť menší než list?“

Deti zalapali po dychu a zachichotali sa, potom sa prikrčili a naplno sa ponorili do cvičenia predstavivosti.

Po chvíli Carys rozťahla ruky. „A nakoniec vták. Aké je to byť vysoko na oblohe a pozeráť sa na zem?“ Kývla k oknu a k modrej oblohe s nadýchanými mrakmi. „Aký je to pocit lietať? Cítiť, ako vás vietor dvíha? A kam by ste chceli odletieť?“

Hluk bol čoraz väčší, kým deti predstierali let, ale Carys bola rozptýlená. Pohľad upierala na modrú oblohu a zrazu cítila, ako ju priťahuje. Nadchla ju predstava, že sa vznáša v oblakoch. Toľko priestoru, toľko slobody! Čo ju čakalo mimo tejto dedinskej školy, kde pracovala takmer desať rokov?

Potreba zmeny v nej narastala, keď si predstavovala, ako rozprestiera krídla, cíti vietor na tvári a vidí svet z inej perspektívy.

A konečne si uvedomila, čo je ten pocit, ktorý mame nedokázala opísať.

Nedokázala viac obsedieť na jednom mieste.

Hľadela z okna svojej triedy, keď sa o piatej vo dverách objavila hlava jej kolegyne Suzie. „Ešte si tu?“

Carys poklepala po hromádke pracovných zošitov, ktoré opravovala. „Takmer hotovo.“

Suzie prešla cez prázdnu triedu. „V poslednom čase tu ostávaš pracovať veľmi dlho. Nevyhýbaš sa návratu domov, však?“

„Nie,“ odvetila Carys rýchlo a potom sa začervenala. „Nuž, možno. Mám pocit, že by som mala dať Liberty a Alexovi trochu priestoru, vieš?“

Suzie si sadla na roh stola. Vzala do ruky ceruzku a krútila ňou medzi prstami ako mažoretka. „Je všetko v poriadku?“

Carys si vzdychla. Neprestajne ľudí uisťovala, že je v poriadku. „Kiežby sa ma na to všetci prestali pýtať! Mala som len jeden záblesk spomienok, to je všetko. To nie je...“

„Brzdi!“ Suzie zdvihla ruky a usmiala sa.

Carys si zahryzla do pery. Keby tak mohla vrátiť čas. Alebo utiecť na miesto, kde by o jej nehode nikto nevedel. Kde by sa k nej nesprávali inak. „Prepáč, Suzie. Viem, že to myslíš dobre, ale to, čo sa prihodilo v sobotu, bola jednorazová záležitosť. To auto jednoducho...“

„O tom som nehovorila.“

„Aha.“

„Myslela som tu. V práci. Tešíš sa z návratu? Lebo občas sú chvíle, keď sa mi nezdáš taká...“ zdalo sa, že starostlivo volí slová „... nadšená ako kedysi.“

Ach. Carys sa oprela na stoličke. Bolo to také zjavné?

„Necháp ma zle,“ dodala Suzie rýchlo, „stále si úžasná učiteľka a všetci sú radi, že si sa vrátila, ale mám pocit, že už ti to nejde tak od srdca ako kedysi.“

Prázdnu triedu naplnilo ticho. Carys počula kdesi na chodbe buchnúť plechové vedro, lebo upratovačka umývala podlahu.

Suzie pokračovala: „Ponáhľala si sa s návratom do práce, no možno ťa teraz tie udalosti dobehli.“

Možno mala pravdu. „Suzie, nemáš niekedy pocit, že učenie je akosi... primálo?“

„Čo tým myslíš?“

„Akoby muselo jestvovať čosi viac?“

„Nebaví ťa to?“

„Baví ma to.“ Zahryzla si do pery. „Len už učenie nemám tak rada ako predtým.“

„Aha.“

„Ak mám byť úprimná, nejde iba o moju prácu. Všetko mi teraz pripadá malé.“

„Myslíš Willowbrook?“

„Čiastočne. No aj môj život.“ Rozhliadla sa po triede s miniatúrnymi stoličkami a lavicami. Bola malá, vždy bola taká. Vedela, že to ona sa zmenila.

Cítila sa ako Alica v krajine zázrakov, keď zjedla koláč, po ktorom rástla, až hlavou narazila do stropu. Willowbrook bol jej

domov, ale teraz – prsty jej zablúdili k jazve na zátylku – ju tu dusil súcit, ľútosť a obavy. „Potrebujem zmenu,“ povedala priateľke s náhlym pocitom, že sa pre čosi rozhodla.

Suzie sa rozšírili oči. „Akú zmenu?“

Carys viac nechcela, aby ju definovala jej nehoda. Chcela začať odznova, žiť svoj život čo najplnšie a využiť každú vzácnu sekundu.

Vedela však, že na to musí Willowbrook opustiť.

„Únik.“ Uškrnula sa a pri tej myšlienke sa rozžiarila. „Dobrodružstvo.“

2

Carys

„Čo?“ Libertine oči sa zmenili na kruhy gaštanovohnedej farby, keď vyšla do záhrady za domom.

Vzduch v júnovom slnku sviežo voňal a medzi stromami sa ozývalo vzdialené ťobanie ťaťa.

„Nemôžeš predsa odísť,“ pokračovala Liberty. „Prečo by si chcela? Toto je tvoj domov.“

Pocit viny zasiahol Carys priamo do srdca. Vedela, že sa to stane. „Prosto cítim, že...“ zahryzla si do pery, hľadala správne slová na vysvetlenie, ale nechcela zraniť priateľkine city. „Chcem získať nové skúsenosti, rozťahnuť krídla.“

Vyhla sa Libertinmu pohľadu a uhladila jednu z poskladaných prikrývok, ktoré si prevesila cez plece. Vzor z hnedých a modrých trojuholníkov v rade za sebou na krémovom pozadí pripomínal dlhý šíp. Liberty vyrábala tie najkrajšie prikrývky. Moderné, veselé a pestré.

„Veď to sme urobili! Išli sme do Ameriky. New York, Los Angeles, Grand Canyon – to nestačilo?“

Strávili mesiac cestovaním, po ktorom vždy túžili, ale nikdy si nemysleli, že sa im to podarí, lebo Liberty sa veľmi bála lietania. Liberty urobila vo svojom živote veľké zmeny, kým bola Carys v nemocnici. Stala sa odvážnejšou a smelšou a lietanie bolo len jedným z mnohých strachov, ktoré prekonala. Carys bola nepretržite udivená tým, čo všetko jej priateľka dosiahla. Teraz však aj ona potrebovala zmenu. Drastickú.

„Bolo to skvelé,“ súhlasila Carys, „ale nakazila som sa cestovaním. Chcem vidieť viac sveta, získať viac nových zážitkov.“

Bola si istá, že je to pre všetkých najlepšie. Ak odíde, vzťah Liberty a Alexa bude mať príležitosť rozkvitnúť. V srdci pocítila slabé štipnutie závidi, ktoré sa prinútila ignorovať. Obišla trs nebesky modrých, odolných pakostov.

„Tu?“ Ukázala na miesto pred dubom, kde Liberty rada fotografovala svoje prikrývky predtým, ako ich zverejnila vo svojom internetovom obchode. Carysinou úlohou bolo prikrývku podržať – hoci aj s týmto jej teraz niekedy pomáhal Alex.

Liberty jej gestom naznačila, aby sa posunula doľava. „Kam pôjdeš?“

Pokrčila plecami. Kdekoľvek. „Prihlásila som sa na niekoľko inzerátov na stráženie domu v Škótsku, na ostrove Wight aj na ďalších miestach.“

Rozložila prikrývku a Liberty telefónom urobila niekoľko fotiek. Vysoko na stromoch šiekali straky a pri plote sa naháňal párik veveričiek. Charlie štekal a rozzúrene sa za nimi hnali.

„Stráženie domu?“

Carys vykukla spoza okraja prikrývky. „Veď vieš. Kým sú majitelia preč a...“

„Viem, čo to znamená,“ prerušila ju Liberty. „No prečo práve toto? Prečo nie učenie? Budeš sama, Car, a ty predsa neznášaš samotu.“ Podišla dopredu, aby urobila niekoľko detailných záberov na trojuholníky, šitie, väzbu.

Nad ich hlavami zatrilkoval drozd.

Prečo niekomu strážiť dom? To bola dobrá otázka. „Chcela som si oddýchnuť od učenia a myslela som si, že to bude dobrý začiatok. Nepotrebujem kvalifikáciu, nevyžaduje si to nijaké počiatočné náklady a poskytne mi to priestor na premýšľanie. Aby som sa rozhodla, čo chcem robiť ďalej.“ Liberty dofotila a Carys sa uľavilo, že bude môcť rukám dopriať oddych. Pritisla si prikrývku k hrudi.

„Nie je to kvôli Alexovi, však?“ spýtala sa Liberty.

Carys stuhla. „Nie, samozrejme, že nie. Privítali ste ma s otvorenou náručou.“ A predsa ona tento dom nazývala domovom ako

prvá. To ona v ňom mala privítať Alexa. No nebola to jeho vina, že osud mal s ňou iné plány. Poobzerala sa po lese a hnevala sa na seba, že sa jej do očí tislí slzy. Prudko zažmurkala.

„Ale?“ ozvala sa Liberty.

To bol problém s najlepšou priateľkou, ktorá vás poznala do hĺbky: počula nevypovedané slová skôr ako vy, vedela, kedy niečo zatajujete.

Carys si želala znova sa schovať za prikrývku. No bolo by to zbytočné. Liberty ju poznala lepšie než ktokoľvek iný. „Viem, že to bude znieť nevďačne, ale od tej nehody sú v mojej prítomnosti všetci takí... opatrní.“

Znova k nim dobehol Charlie.

„Opatrní?“

„Stále si overujú, či som v poriadku, a pýtajú sa, ako sa cítim. Mama, všetci v práci, v dedine...“ Zohla sa, aby pohladila psa, ktorý sa jej pritisol k nohe. Dokonca aj on ju od nehody veľmi chránil.

„Len preto, lebo im na tebe záleží.“

„Viem,“ povedala rýchlo. „No... už mám dosť toho, že so mnou zaobchádzajú v rukavičkách. Chcela by som zmiznúť. Žiť anonymne.“

„Ty?“ zachichotala sa Liberty. „Zlatko, nerada ti to hovorím, ale máš priveľa energie na to, aby si zmizla.“

Carys ju zo žartu buchla po ruke, no potom zvažovala. „Stále si myslím, že keby som išla niekam, kde ma nikto nepozná, kde nikto nevie o tej nehode, mohla by som začať odznova. Možno.“

Zahryzla si do pery a čakala na priateľkinu reakciu.

Išlo o jej život, jej plány, jej budúcnosť. Chcela však aj požehnanie svojej priateľky.

„Chápem to,“ odpovedala napokon Liberty. Jej hlas bol poznačený smútkom.

Drozd zaštebotal, potom s nadšením zaspieval vysoký tón a zmĺkol. Počula spievať aj iné vtáky, ale ani jeden nebol taký bujarý ako drozd.

„Myslela som si, že to pochopíš. Lib, viem, že je to šok, ale potrebujem na chvíľu odísť.“

Liberty si z rukáva vytiahla uvoľnenú niť. „Nevšímaj si ma. To len...“ Prehltla, akoby jej slová uviazli v hrdle a odmietli vyjsť von. Pozrela sa dolu a šúchala nitku medzi palcom a ukazovákom, kým sa z nej vytvorila malá guľôčka. „Už som ťa raz stratila, Car. Bojím sa, že ťa stratím znova.“

Kým Carys nevydýchla, ani si neuvedomila, že zadržiava dych. „To sa nestane,“ sľúbila odhodlane. „Kamkoľvek pôjdem, môžeš sa spoľahnúť, že ti budem telefonovať pravidelne ako hodinky.“

Vždy si všetko hovorili. Osobnostne boli rozdielne ako oheň a voda – Liberty bola tichá a radšej splynula s pozadím, zatiaľ čo Carys sa považovala za spoločenskú –, ale ich priateľstvo bolo pevné ako skala. Boli ako sestry. Rodina.

Preto bude také ťažké odísť.

No tak ako každé dieťa musí raz dospieť a odísť z domu, aj Carys vedela, že to musí urobiť. Musela opustiť Willowbrook. „Nebude to však také isté, Car. Vždy sme tu boli pre seba.“

Carys k priateľke pocítila príval lásky. „Hej, teraz si odvážna a drsná. Už ma nepotrebuješ.“ *A máš Alexa*, pomyslela si.

Liberty zažmurkala a v očiach sa jej zaleskli slzy, čo spôsobilo, že aj Carys zvlhol pohľad. Kývla na prikrývku. „Máš už dosť fotiek?“

Liberty sa na ňu pozrela, akoby na ňu zabudla. „Ešte zopár pri kôlni. Dobre tam vyniknú hnedé tóny.“

Carys ju nasledovala. „Tu?“

„Áno, ale nechaj horný roh trochu padnúť dopredu, aby bolo vidieť látku vzadu. To je všetko.“ Keď Liberty urobila ďalšie fotografie, spýtala sa: „Prečo si nepohľadáš niečo v meste? Mohlo by to byť viac... pre teba.“

Carys naklonila hlavu a zvážila to. „Asi by som mohla. Zatiaľ sa nič také neobjavilo, ale človek nikdy nevie.“

Liberty sa k nej prudko otočila a odložila telefón. „Už si začala hľadať?“ Z jej tónu bolo jasné, že sa cíti zradená.

Carys počúvala nohami. „Áno,“ pripustila zahanbene.
„Kedy?“

Carys musela povedať pravdu. „Pred dvoma týždňami.“
Chcela len preskúmať svoje možnosti, zistiť, aké ponuky existujú. Bolo to veľké rozhodnutie, ktoré sa nedalo unáhliť, ale čím dlhšie čítala inzeráty, tým bola vzrušenejšia. „Je tu ešte jedna vec,“ dodala.

„Čo?“

„Dala som výpoveď v škole. Angela povedala, že môžem odísť na konci polroka.“ Riaditeľka školy bola veľmi pokojná, skoro akoby to očakávala.

Liberty vypleštila oči. „No to je už o tri týždne!“

Carys ostýchavo prikývla. „To znamená, že ak sa objaví nejaká práca, budem môcť okamžite nastúpiť.“

Charlie ňuchal v tráve a Liberty sa k nemu bezmyšlienkovite načiahla, aby ho pohladila. „Vieš,“ hlesla, „vždy som si myslela, že sa to stane.“

„Čo?“ Carys nikdy predtým neuvažovala o tom, že by šla niekomu strážiť dom. Vždy milovala prácu s deťmi. Nesmierne ju naplňovala – až doteraz. Niekedy sa pýtala, či nehoda nezanechala väčšie škody, ako dokázali odhaliť lekári a ich skeny. Kiežby sa mohla vrátiť k svojmu starému ja, spokojnému a nadšenému z práce v školstve.

No keďže to nebolo možné, musela sa pohnúť vpred.

Liberty povedala: „Že opustíš Willowbrook.“

„Neodchádzam. Len si dávam prestávku. Preložila prikrývku na polovicu, potom ešte raz na polovicu a prstami prešla po trojuholníkoch teplej hnedej a krémovej látky. „Mimochodom, ako sa volá tento vzor?“

„Páči sa ti?“

„Veľmi.“

„Je to klasika. Letiace husi.“

Chvíľu hľadeli na prikrývku. Potom sa Carys spýtala: „Prečo si si myslela, že odídem?“ Tá myšlienka jej napadla len pred

niekoľkými týždňami. Čo si jej najlepšia priateľka všimla, no jej to uniklo?

Liberty sa usmiala. „Willowbrook je príliš malý pre niekoho, ako si ty, Car. Si odvážna, máš veľké sny. Máš rada dobrodružstvo a vzrušenie a...“ Opatrne sa na Carys pozrela.

„A?“ Carys sa usmiala a spomenula si na ich najlepšie zážitky. Na kempovanie, keď ich zastihla búrka a skončili v krčme, premočené, ale vysmiati. Oslava s prekvapením, ktorú Liberty zorganizovala na Carysine dvadsiate prvé narodeniny, keď sa zišla celá dedina. Koncert, ktorý sa skončil s Carys na pódiu a s jej duetom so spevákom ich obľúbenej skupiny. „Vysyp to, Lib.“

„Drámu,“ povedala a rýchlo dodala: „No nemyslím to v zlom.“

Carys sa zasmiala. Mala šťastie, že má priateľku, ktorá jej tak dobre rozumie. Dráma bola presne to, po čom práve teraz túžila. A nič také by nezažila, keby zostala tu, kde by si všetci navždy pamätali tú nehodu. Obyvatelia Willowbrook boli pre ňu ako širšia rodina – ale akokoľvek milovala dedinu, kde prežila celý život, musela sa dostať preč.

Musela si nájsť svoje vlastné miesto vo svete.

Na druhý deň Carys prechádzala nové pracovné inzeráty, keď ju jeden zaujal.

Hľadá sa zodpovedná osoba, ktorá by sa starala o parížsku kaviareň počas štyroch mesiacov od 1. septembra do 31. decembra...

Carys poskočilo srdce. Vianoce v Paríži! Pred niekoľkými rokmi tam s Liberty strávili predĺžený víkend a prežili čarovné chvíle pri návšteve pamiatok, vianočnom nakupovaní a chutných jedlách. Carys sa páčilo, že si mohla precvičiť francúzštinu, a pri

pomyslení na to, že by štyri mesiace mohla žiť v Paríži, jej srdce zaiskrilo radosťou. Čítala ďalej:

Majitelia hľadajú skúsenú osobu, ktorá by kaviareň viedla a udržala chod tohto úspešného podniku. Musí byť dobrá vo vedení zamestnancov a v jednaní so zákazníkmi. Skúsenosti v gastronómii sú nevyhnutné. Ubytovanie bude zabezpečené.

Klikla na odkaz na ich webovú stránku. Očakávala, že uvidí tradičnú francúzsku kaviareň s bordovým baldachýnom a s malými okrúhlymi kovovými stolíkmi na chodníku. Vonku bolo niekoľko stolov, ale bez prístrešku a budova mala veselú pastelovú ružovú farbu, ktorá vynikala na pozadí sivých a krémových kamenných stavieb naokolo. Okenice na poschodí boli natreté nazeleno, bridlicová strecha mala modrý nádych a ulica bola dláždená mačacími hlavami. Bolo to malebné a zároveň sofistikované, nepredvídateľné, ale aj elegantné. Na modernom štíte stálo „Kaviareň u ryšavej mačky“. Carys vytreštila oči. Ach, to miesto bolo úžasné! Také prívetivé, s veľkými pohovkami pri obrovských oknách, so zlatistým svetlom vnútri a... Videla police s knihami? Pátrala ďalej a našla fotky pultu plného lahodných koláčov. V ponuke bolo aj občerstvenie, napríklad *croque-monsieur* a *soupe à l'oignon*. Aj keby ju nepozvali na pohovor, Carys si zaumienila, že to miesto navštívi. Hneď napísala e-mail.

Odpoveď prišla ešte v ten istý deň.

Milá Carys,

ďakujeme za Vašu prihlášku. Za necelé štyri hodiny sme dostali tristo e-mailov od záujemcov o túto prácu a, úprimne, sme dosť preťažení.

Srdce sa jej rozbúšilo a pripravila sa na zdvorilé odmietnutie, no čítala ďalej:

Musíme veľmi rýchlo nájsť manažéra. Sme radi, že Váš e-mail bol medzi prvými tridsiatimi, takže ak máte zajtra o dvanástej hodine čas na on-line pohovor, dajte nám vedieť.

Srdce jej znova poskočilo vzrušením. Mala pohovor!

3

Carys

Carys mala dojem, že pohovor prebehol veľmi dobre, hoci to bol iba jej pocit. Na majiteľov kaviarne Ingrid a Marka zapôsobilo, že vie po francúzsky, a ju zasa fascinovalo, že pred tromi rokmi investovali do kaviarne svoje celoživotné úspory a tvrdo pracovali na vybudovaní prosperujúceho podniku. Jediným problémom bolo, keď sa opýtali na jej skúsenosti v gastronómii, ale Carys sa z toho vymotala s trochou rýchleho uvažovania a predstavivosti. Zdalo sa, že ich to upokojilo a Carys si ich získala svojím nadšením.

Preto ju šokovalo, keď jej v ten istý večer prišla zamietavá odpoveď.

Dokelu, Ingrid nestrácala čas. Jej správa znela:

Budem k Vám úprimná, Carys. Váš životopis bol veľmi dobrý, ale máme iného kandidáta s väčšími skúsenosťami v gastropriemysle. Ponúkli sme mu prácu a on ju prijal. Dúfam, že nie ste priveľmi sklamaná.

Nálada jej okamžite klesla. Z okna sa zadívala na svieži zelený les. Bola zdrvená. Tak veľmi túžila po tej práci.

„Možno je to tak najlepšie. Aj tak som pravdu trochu prikráslila,“ priznala Liberty neskôr pri večeri.

„Trochu?“

Potmehúdsky sa usmiala. „Možno som svoju prácu v Dog and Partridge na polovičný úväzok vykreslila ako oveľa dôležitejšiu, než v skutočnosti bola.“

„Car, to by som o tebe nepovedala.“

„Jednoducho som tú prácu veľmi chcela.“

„No, teraz na tom nezáleží. Predstav si, že by si ju dostala. Ako previnilo by si sa cítila, lebo by si vedela, že nemáš skúsenosti, ktoré si si napísala do životopisu?“

Carys prikývla. Nemalo zmysel plakať nad rozliatym mliekom.

No musela dať najavo sklamanie, pretože Liberty pokračovala: „Je mi ľúto, že si nedostala tú prácu, Car, najmä keď máš takú výbornú francúzštinu, ale ak chceš viesť kaviareň, možno by si mala získať nejaké skúsenosti.“

„Možno.“ Pravda bola, že nevedela, čo chce robiť. Mala však celé leto, aby na to prišla.

Alex priniesol pripravené rizoto a položil ho doprostred stola. Chutne voňalo a pri pohľade na ružové krevety, ktoré boli na ryži, sa jej zbiehali slinky. „Vyrastala si na dedine a život v takom obrovskom meste by bol pre teba veľkou zmenou,“ poznamenal. „V porovnaní s Willowbrookom je tam hrozný hluk a ruch a ľudia tam nie sú takí priateľskí ako tu.“

Carys sa uškrnula. „Kedysi si si predsa užíval mestský život. Liberty mi povedala, že keď si sem prišiel, Willowbrook sa ti zdal priveľmi pokojný.“

Alex a Liberty si vymenili úsmevy. „Áno, zdal,“ odvetil úprimne. „No teraz, keď som si zvykol, neviem, či by som sa dokázal vrátiť k mestskému životu. V metre nikto nenadväzuje očný kontakt, predavači sú nepríjemní a nikto sa nezastaví na kus reči ako tu. Možno by si sa tam cítila osamelo.“

Carys mlčala. Takú zmenu by uvítala a veľmi túžila vidieť svetlá veľkomesta.

„Osamelo?“ zasmiala sa Liberty. „Ak si niekto dokáže rýchlo nájsť priateľov, tak je to Car. Nikdy nebude nikde osamelá.“

Carys spomalila, keď prechádzala okolo základnej školy. Blížil sa september. Čoskoro sa všetci vrátia a začne sa nový školský rok.

Všetci okrem nej.

Iná učiteľka privíta jej triedu a vypočuje si, ako deti strávili leto. Znova pocítila chvenie v žalúdku. Cítila ho čoraz častejšie, lebo týždne plynuli a ona si stále nenašla novú prácu. Odchod zo školy sa zdal nezvratný. Urobila správne? Mala si vziať viac času na rozmyslenie? Počkať, kým sa jej naskytne dokonalé miesto, a až potom urobiť tento krok?

Tlmené zvonenie telefónu ju prinútilo siahnuť do kabelky. Zamračila sa, pretože číslo nepoznala.

„Carys? Tu je Ingrid z Kaviarne u ryšavej mačky. Môžete hovoriť?“

Zdvihla obočie. „Áno, samozrejme.“

„Budúci týždeň odchádzame do Austrálie, ale človek, ktorého sme najali, sa neobjavil. Chceli sme vedieť, či ešte stále máte záujem o túto prácu.“

„Áno.“ Srdce sa jej rozbúchalo. Zasmiala sa. „Rozhodne áno!“

„Fantastické.“ V Ingridinom hlase začula úľavu. A potom dodala: „Ako rýchlo sa sem viete dostať?“

Taxík zastavil pred Damsel's Cottage a Carys z domu vyniesla svoj kufor. Liberty išla s ňou.

„Si si istá, že toto je to, čo chceš?“

„Na sto percent,“ zaklamala Carys. Práve v tej chvíli si bola istá asi len na jedno percento. Bola však odhodlaná prekonať nervozitu a strach.

„Ak si to rozmyslíš, vieš, že sa môžeš kedykoľvek vrátiť domov, však? Vždy sa tu pre teba nájde miesto.“

Carys sa usmiala. „Samozrejme, že viem. A už sa ma prestaň snažiť rozplakať a zaželať mi veľa šťastia.“

„Veľa šťastia. Budeš sa mať úžasne. A budú ťa tam milovať, zlatko. Paríž bude len oči otvárať.“

Carys sa zachichotala, a hoci bola smutná, zároveň pocítila vzrušenie. Bude to skvelé. Chystala sa začať nový život v Meste svetiel, kde ju nikto nebude poznať – a nikto nebude mať ani potuchy o jej nehode. Mala šťastie, že nezanechala nijaké zjavné

stopy – len tenkú jazvu na zadnej strane krku, akoby jej niekto červenou ceruzkou nakreslil čiaru až do vlasov. „A nezabudni,“ povedala s očami uprenými na Liberty, „Paríž je len niekoľko hodín cesty odtiaľto. Môžeš ku mne chodiť na víkendy.“

Liberty stekali po tvári slzy a Carys musela bojovať, aby sa nerozplakala. Chytila priateľku za plecía a sľúbila: „Budem ti volať – často, dobre?“

Liberty prikývla.

„A pre teba s Alexom bude dobré, keď budete mať pre seba viac času.“

„Ach, Car, to nie je...“

Zdvihla ruku. „Preto to nerobím, nie. Snažím sa na to pozerať z tej lepšej stránky. Hlas sa jej zlomil. „Aj ty mi budeš chýbať, Lib.“

Objali sa, potom si utreli líca a smiali sa na sebe, keď sa snažili zadržať slzy, ale bolo to beznádejné. Carys zahliadla na chodbe Alexa, ktorý si taktne udržiaval odstup, aby im poskytol súkromie, a mala ho za to ešte radšej.

„Dobre,“ povedala a zdvihla kufor. Bol ťažší, ako by sa jej páčilo, ale ako sa mala zbaliť na cestu do Paríža? Nedalo sa ísť naľahko. „Radšej pôjdem. *Au revoir a à bientôt!*“ Nastúpila do taxíka.

„Nezabudni mi zavolať!“ zakričala Liberty, keď Carys stiahla okienko a naposledy zamávala.

„*Bien sûr!*“ Poslala posledný vzdušný bozk a potom sa oprela dozadu, keď taxík zamieril na stanicu.

Vystúpila z vlaku a rovnako ako pri poslednej ceste do mesta bola prevrapená, ako krátko trvá cesta do Paríža. Cestujúci sa vyrútili z vagónov a vytvorili ľudský prúd, ktorý rýchlo mieril k východu zo stanice. Carys sa ním dala strhnúť. Keď so svojím veľkým kufrom vyšla na ulicu, naplnilo ju vzrušenie. Nebolo to ďaleko, a tak sa rozhodla ísť pešo, nadšená, že si prezrie okolie a spozná svoj nový domov.

Kaviareň u ryšavej mačky našla bez ťažkostí. Ružovo-zelená budova stála na rohu ulice ako maják, príjemný farebný záblesk v tento sivý deň, ktorý ohlasoval začiatok septembra.

Zastavila sa na priechode pre chodcov. Doprava bola šialená. Motory revali a zrýchľovali, pri zatrúbení klaksónu ňou trhlo. Okolo nej sa mihali bicykle, autá a mopedy, kľučkovali a otáčali sa, brzdy škripali. Carys počkala, kým sa zmenia svetlá na semafore a zelený mužík dá znamenie, že je bezpečné prejsť, ale aj potom skontrolovala oba smery a vrhla sa na druhú stranu, ako najrýchlejšie vedela.

Malé okrúhle stolíky pred kaviarňou boli prázdne, umyté a nalakované dažďom, ale svetlá kaviarne žiarili ako svätajánske mušky v zamračenom dni a lákali ju dovnútra. Zhlboka sa nadýchla, strčila do dverí a vošla. Vzduch voňal sladkými vafľami, cesnakom a čerstvou kávou. Pohovky a kreslá boli plné zákazníkov. Ľudia sa predkláňali, hlavy mali pri sebe, rozprávali sa a smiali, zatiaľ čo iní uvoľnene sedeli na svojich stoličkách a čítali alebo písali na notebookoch položených na kolenách. Zaplavil ju príjemný šumivý pocit. Bola tu len chvíľu, ale hneď si toto miesto zamilovala.

Carys zamierila k pultu, kde si mladá žena s ešte žiarivejšími červenými vlasmi ako Liberty skúmavo hľadela na nechty. Keď sa Carys priblížila, čašníčka si všimla jej obrovský kufor a skúmavo si ju prezrela. „Carys?“ spýtala sa.

„Oui,“ odpovedala Carys veselo, hoci sa zrazu v mandarínkových šatách a v topánkach s leopardím vzorom cítila zahanbene. Rozhodla sa pre odvážny, sebavedomý vzhľad, ale keď sa rozhládla, usúdila, že Parížania uprednostňujú konzervatívnejší štýl obliekania.

Nijaký úsmev, nijaký srdečný pozdrav, nič. Namiesto toho dievča po francúzsky odvetilo: „Poviem Ingrid, že ste tu.“

Čoskoro sa vrátila so šéfkou. „Carys, vitajte,“ povedala tridsaťročná blondínka so širokým úsmevom. „Poďte so mnou. Kufor si môžete nechať v kancelárii.“ Ingrid mala škandinávsky vzhľad,

ale Carys nevedela zaradiť jej prízvuk a jej angličtina bola bezchybná.

„To je skvelé.“ Carys vrhla túžobný pohľad na pult s koláčmi a potom ju nasledovala do zadnej časti budovy.

Keď sa náhlili prevádzkou, snažila sa všetko vnímať. V kúte bola vyvýšená plocha s policami na knihy a s lustrom a veľa zákutí, ktoré poskytovali stolom súkromie a dodávali miestu nádych tajomstva a objavnosti. Priestor bol oveľa väčší, ako sa zdalo zvonku. „Fíha,“ povedala a obzerala sa okolo seba. „Toto miesto je čarovné.“

„Áno, má osobitý štýl,“ súhlasila Ingrid. „Veľmi sme sa snažili, aby sa naša kaviareň odlišovala od priemernej francúzskej kaviarne.“

Jej partner Mark v kancelárii tlačil dokumenty a narýchlo si balil malý ruksak.

„Mark,“ oslovila ho Ingrid, „prišla Carys.“

„Ach, skvelé! Posadte sa.“ Ukázal na historickú koženú pohovku ozdobenú vankúšmi a jednou ryšavou mačkou, ktorá spala schúlená do kľbka.

„Červená mačka!“ zvolala Carys nadšene a sadla si vedľa nej. „Ako sa volá?“

„Raoul.“

Kocúr s pohrdaním pootvoril jedno oko a potom opäť zaspal.

„Je váš?“

„Zdedili sme ho spolu s kaviarňou,“ objasnila jej Ingrid. „Tento podnik bol pomenovaný po jeho dedovi.“

„A on to vie.“ Mark mal silný austrálsky prízvuk. „Správa sa, akoby mu to tu patrilo.“

Carys sa zasmiala. „Mačky sú už také.“ Povznesené. Nadradené. A keď sa im chcelo, aj ničivo ľahostajné.

Ingrid vzala do ruky zápisník s perom a vyzerala, že chce prejsť rovno k veci. „Ako som povedala do telefónu, Markov otec je chorý, takže ideme do Austrálie, aby sme mu pomohli so starostlivosťou o ranč.“

Mark sa tváril nesmierne vážne. „Žiaľ, dnes ráno nám volali, že jeho stav sa zhoršil, preto musíme odísť okamžite. Obávam sa, že nebudeme mať čas, aby sme vám odovzdali podnik tak, ako sme plánovali. No môžeme vás aspoň v rýchllosti oboznámiť s tým najdôležitejším.“

Carys sťažka prehltnula. Nijaké oficiálne preberanie podniku? „To je v poriadku.“

Ingrid sa upokojujúco usmiala. „Pripravila som pre vás poznámky.“

Carys sledovala jej pohľad: na stole ležal zoznam pokynov napísaných na počítači, s nadpismi ako: *Mesačné účty*, *Mzdy zamestnancov*, *Dodávatelia*...

„Budeme preč štyri mesiace, do konca roka. Nie je to dlho a kaviarni sa darí veľmi dobre,“ povedal Mark. „Máme šéfkuchára, ktorý pečie naše koláče a pripravuje teplé občerstvenie. Okrem toho dvoch čašníkov, ale keď je rušno, pracujeme všetci.“

„Niektorí naši zamestnanci sú... ako sa to povie?“ Manželia si vymenili pohľady. „Temperamentní.“

Mark prikývol. „Napríklad náš šéfkuchár Emile si veľmi chráni svoju kuchyňu. No všetci majú svoje zvláštnosti.“

Carys sa usmiala. „To nebude problém. Som zvyknutá udržiavať pokoj a presviedčať tvrdohlavých ľudí, aby urobili, čo sa od nich žiada.“ Aj keď bola skôr zvyknutá prehovárať päťročné deti, aby potichu sedeli pri rozprávke a neťahali sa za vlasy.

Ingrid sa ponáhľala a Carys bolo jasné, že nemajú veľa času. „Pochádzam z Holandska, Mark je Austráľčan a sme hrdí na to, že v kaviarni vládne medzinárodná a inkluzívna atmosféra, takže sa tu každý cíti vítaný.“

„Postarám sa o to – myslím o to, aby sa hostia cítili vítaní.“ Páčila sa jej ich predstava, že kaviareň je miesto na stretávanie, kam môže prísť ktokoľvek a nebude sa cítiť osamelo.

„Jasné.“ Mark vstal. „Všetky informácie o objednávkach a účtoch sú napísané v pokynoch a personál vám ukáže, ako sa to

robí.“ Zdalo sa, že by sa už najradšej vydal na cestu. „Pracovali ste v britskom pube, však?“

Carys v duchu vystrúhala grimasu. Zabudla, že v životopise prikrášľila svoje pracovné skúsenosti.

„Čo ste tam robili?“

Pracovala za barom, ale to do životopisu neuviedla. Vzduch jej uviazol v pľúcach. Mala by sa priznať. Otvorila ústa, aby prehovorila, ale čo mohla povedať? Že prehánala a nemala manažérske skúsenosti? Pohľad jej padol na ich pasy a Markov ruksak. Museli odísť a byť s jeho otcom. Nemohla ich teraz sklamať. A aké komplikované môže byť vedenie kaviarne? Učila sa rýchlo. Navyše ju niečo v tomto podniku zaujalo, len čo vstúpila do dverí. Vedela, že toto je dobrodružstvo, ktoré hľadala. Táto kaviareň, toto mesto – toľko sa tu toho dialo a ona by tu mala zaručenú anonymitu. Aj vzrušenie.

Porozhliadla sa po miestnosti s farebnými stenami a s eklektickým nábytkom. Predstavila si priateľský šum kaviarne, pozrela sa na spiacu ryšavú mačku vedľa seba a pocítila, ako jej to všetko uniká. Srdce sa jej rozbúchalo od paniky. Nemohla teraz prepásť príležitosť. Tak veľmi túžila po tejto práci a bola si istá, že ju zvládne – a zvládne ju dobre.

„Ja, hm, v podstate som celý podnik viedla, hoci som nebola manažérka.“ Bolo to len malé zveličenie, povedala si. Dobré, malá lož. „Manažér Gary ma pozná od detstva a zveril mi vedenie krčmy, keď bol preč.“ V duchu si poznačila, že mu zavolá, keby ho požiadali o referenciu. Garymu to nebude prekážať. Vedela si predstaviť jeho hlboký, hrdelný smiech, keď prizná, že si pravdu trochu prikrášľila.

„Myslela som, že ste mali pozíciu výkonnej manažérky.“ Ingrid vyzerala zmätene.

Carys si prstami siahla na šatku okolo krku. *Improvizuj*, povedala si. „Nuž, bola som asistentka manažéra. No v dňoch, keď nebol v práci, som bola zodpovedná ja. Zastupujúca manažérka.“ Trochu stiahla plecيا, vystrela chrbát a sebavedomo sa usmiala.

To nebolo klamstvo. Preberala dodávky, riešila zmeny rozvrhu zamestnancov na poslednú chvíľu aj sťažnosti zákazníkov. Niežeby ich bolo veľa. Vo Willowbrooku sa všetci poznali a atmosféra v Dog and Partridge bola veľmi uvoľnená.

„Tak to je skvelé.“ Ingrid a Markovi sa viditeľne uľavilo.

Mark tleskol. „Tak dobre. Mali by sme ísť. Tu sú kľúče od vášho bytu. Je malý, ale máte tam všetko, čo budete potrebovať. Kým odídeme, máte nejaké otázky?“

Carys poťažkala kľúče v ruke. Mala milión otázok, ale žiadna z nich sa nezdala dosť dôležitá na to, aby ich ďalej zdržiavala. Pokrútila hlavou. „Šťastnú cestu. Dúfam, že sa váš otec čoskoro uzdraví.“

Nastala chvíľková pauza, kým Ingrid povedala: „Je mi naozaj ľúto, že je to také chaotické. Takéto odovzdávanie som si veru nepredstavovala. Neviem ani vyjadriť, ako veľa pre nás kaviareň znamená. S Markom sme do jej úspechu vložili všetko, čo sme mali. Keby jeho otec nebol taký chorý, v nijakom prípade by sme ju obaja takto neopustili.“

Carys počula v jej hlase emócie, nervozitu a náhlu ľútosť a rozbúšilo sa jej srdce. „Neopúšťate ju,“ ubezpečila ich. „Pripravili ste sa na to a váš personál mi určite pomôže.“

„To áno,“ prikývla Ingrid. „No viesť takéto miesto nie je ľahká úloha. Parížski zákazníci bývajú nároční, je ťažké im vyhovieť. Mestská kaviareň nie je to isté ako malá dedinská krčma.“

Carys pocítila pichnutie viny. Odsunula ho však nabok, rozhodnutá, že svoju novú šéfkku nesklame. „Ingrid, zákazníci sú zákazníci bez ohľadu na to, v ktorej časti sveta sa nachádzame. Všetci sú ľudia a ja urobím všetko, čo je v mojich silách, aby boli spokojní.“

„Áno.“ V Ingridinom hlase začula úľavu. „Som si istá, že áno. Pri vašom pohovore sa najsilnejšie prejavila vaša radosť zo života a vaša energia. To sa nám na vás páčilo.“

Carys sa usmiala. „Vďaka. A nebojte sa, Ingrid. Vaša kaviareň bude v dobrých rukách. Budem sa o ňu starať, akoby bola moja vlastná, sľubujem.“

Odišli a Carys v kancelárii osamela. Rozhliadla sa okolo seba a prebehla ňou vlna strachu. Netušila, kde má začať. No vyplla hrud' a zhlboka sa nadýchla. „Teraz to máš na starosti ty,“ zašepkala si pre seba, „tak predstieraj, kým sa to nestane pravdou.“ Toto heslo si už stokrát odrecitovala a doteraz ju nikdy nesklamalo. Pri tejto myšlienke sa musela usmiať. Vrátila sa do hluku a tepla kaviarne a podišla k pultu.

Čašníčka s červenými vlasmi ukladala zákazníkovi do škatule koláče, aby si ich mohol vziať domov. Carys počkala, kým zákazník odišiel, potom k čašníčke vystrela ruku. „Som Carys,“ predstavila sa. „Ako sa voláš?“

Dievčina sa na ňu skúmavo pozrela, ale nepodala jej ruku. „Aurélie,“ zamrmlala.

Odmietnutie ju zabolelo. Aký mala problém? A prečo Ingrid s Markom zamestnávali takú nepríjemnú osobu? Na takomto mieste bol najdôležitejší zákaznícky servis. Spomenula si na Ingridine slová: *Niektorí naši zamestnanci sú temperamentní.*

Carys od odhodlania napla všetky svaly. Nemienila sa dať zstrašiť nevrlou čašníčkou. „Aurélie,“ zopakovala veselo. „A mená ostatných zamestnancov?“

Aurélie mávla rukou. „Léo je niekde nablízku a tam je šéfkuchár Emile.“ Tvárila sa nezaujato ako tínedžerka v škole, oprela sa o pult a znova sa zadívala na nechty. Carys sa obzrela a zbadala zákazníkov čakajúcich na objednávku aj stoly zapratané špinavými šálkami a taniermi. Spomenula si na deti, ktoré kedysi učila. Zvládnuť päťročné deti nebolo priveľmi náročné, ale často sa medzi nimi vyskytlo jedno či dve, ktoré sa správali drzo. Stiahla plec a spomenula si na radu, ktorú dostala, keď bola na stáži: *Vstúp do triedy, akoby si vstupovala na javisko. Ovládni miestnosť. Ukáž im, že tomu velíš – svojou sebadôverou.*

„Tak dobre, Aurélie,“ povedala nadšene. „Pustime sa do práce. Ty obslúžiš zákazníkov a potom mi pomôžeš upratať stoly.“

Na Aurélinej tvári sa mihol záblesk prekvapenia. „Hovoríš mi, čo mám robiť?“

Carys musela ovládnuť vlastné prekvapenie. Azda to dievča nevedelo, za čo ho platia? Povzbudivo sa usmiala. „Nechceme predsa nespokojných zákazníkov, však?“

Čašníčka si len vzdychla, vystrela sa, vytiahla malý zápisník a prešla k jednému zo stolov. Carys ju pozorovala, potom vzala podnos a utierku a pustila sa do upratovania špinavého riadu. Nepripustila, aby jej niečo pokazilo náladu.

„Ty musíš byť Carys.“ Mladík sa usmial a okolo očí sa mu objavili vrásky smiechu. Mali ten najtmavší odtieň hnedej, ako roztopená čokoláda. Pociťala šumenie v žalúdku. „Naša nová šéfka?“

Nasadila svoj najočarujúcejší úsmev. „To som ja.“

„Som Léo. Ahoj,“ usmial sa. Zdalo sa jej to alebo sa mu v očiach zaiskrilo? Prišiel sa jej predstaviť, keď vyšiel z kuchyne. „Ingrid hovorila, že si mladá a krásna,“ povedal a žmurkol.

Carys sa zasmiala. „Už sa mi podlizuješ?“

„Samozrejme. Lichôtky ma dostanú všade.“

Pokrútila hlavou, ale ostala trochu v strehu, pretože bol naozaj krásny. Vyšší ako ona a vyžaroval sebaistotu, ktorá bola taká francúzska.

„Čo hovoríš na Paríž? A na svoj byt?“ spýtal sa. „Páči sa ti?“

„Ešte som ho nevidela. Z vlaku som vystúpila doslova pred hodinou. Kufor mám v kancelárii.“

Zdalo sa, že je šokovaný. „To nie je dobré. Musíš byť unavená a určite máš aj iné povinnosti. Čo keby si sa šla ubytovať a vrátila sa zajtra? Dnes to zvládneme.“

Carys sa rozhlíadla po rušnej kaviarni a pohľad jej padol na Aurélie, ktorá sa rozprávala s nejakým zákazníkom. Čašníčka si všimla, že ju pozoruje, vystrela sa, našpúlila pery a neochotne zákazníka opustila. „To je veľmi milé,“ odvetila Carys, „ale do záverečnej ostáva už len pol dňa. Potom sa ubytujem.“

„Byt nie je ďaleko. Aspoň nemusíš každý deň dochádzať.“

„Ty dochádzaš?“

„Áno, bývam v *dix-neuvième*. Blízko Conservatoire.“

Carys netušila, čo tým myslel, hoci vedela, že Paríž je rozdelený na očíslované štvrte zvané *arrondissements*, a hádala, že pravdepodobne hovoril o svojej štvrti.

„Jazdím metrom,“ pokračoval, „a v lete niekedy na bicykli.“

„To musí byť krásne.“

„Nie je.“ Zasmial sa. „Francúzski vodiči sú šialení. Jazdia príliš rýchlo, porušujú všetky predpisy a vôbec im neprekáža ťuknúť do iného auta, ak sa nezmestia na parkovacie miesto.“

Carys prebehol mráz po chrbte. Trochu si pritiahla šatku.

Zahľadel sa na ňu. „Si v poriadku? Vyzeráš, akoby si videla ducha.“

„Čo? Ale nie. Zdá sa, že cestovanie metrom alebo chodenie pešo je bezpečnejšie.“

Prikývol, stále zmätený. Potom uvidel zákazníka, ktorý naňho zavolať. „Radšej pôjdem obslúžiť Gérarda.“

Carys nasledovala jeho pohľad k mužovi v rohu pri knižnici. „Poznáš mená zákazníkov?“ Zapôsobilo to na ňu.

„Nie, vymyslel som si ho. Má rád sladké a vždy má pri sebe knihu poézie. Vyzerá ako Gérard. Všetkým štamgastom dávam prezývky.“ Uškrnul sa.

Carys bol hneď ešte sympatickejší. „To sa mi páci. Naučíš ma aj všetky ostatné prezývky?“

„Samozrejme,“ odpovedal ponad plece a ponáhlal sa preč. Nuž, zdalo sa, že Aurélie a Léo sú úplné protiklady. Čo jednému chýbalo v ústretovosti, to druhý vynahrádzal svojím šarmom.

Carys sa chvíľu oboznamovala s usporiadaním podniku, jedálnym lístkom, pokladňou a s elegantným, ale hrozivo veľkým kávovarom. Cez kuchynské okienko videla, ako šéfkuchár pracuje, ale práve teraz nebol čas na poriadne rozhovory. Musela obslúžiť zákazníkov.

„*Bonjour, madame*,“ srdečne sa prihovorila mladej matke pri okne. Svojou najlepšou francúzštinou sa spýtala, čo by si chcela objednať.

„Jednu porciu lievancov, prosím,“ odvetila pani a ukázala na svoje deti, ktoré, ako Carys odhadla, mali asi štyri a šesť rokov.

„Podelia sa.“ Vedľa nich v detskej stoličke sedelo najmenšie dievčatko a spokojne sa natieralo jogurtom.

„Samozrejme,“ povedala Carys a obrátila sa k chlapcovi a jeho sestričke. „Takže máte radi lievance?“

Obaja sa nasmelo usmiali.

„Nemajú veľký apetít,“ vysvetlila ich matka. „Myslia si, že áno, ale oči majú väčšie ako žalúdky.“

Carys sa rozosmiala a predstierala, že na ne robí veľké oči. Deti sa tiež zasmiali. „Ako sa voláte? Nie, nechajte ma hádať. Ty sa voláš Veľké oči jeden a ty Veľké oči dva, však?“

Pozreli sa na seba a potom sa rozosmiali, až sa chytali za bruchá.

„Nie?“ začudovala sa Carys. „Nie je to tak?“

„Nie!“ zvolal chlapec. „Ja som Fabien a toto je Laure.“

„A naša malá sestra sa volá Lili,“ dodala Laure hrdo.

Carys prikývla. „Áno, Veľké oči, Veľké oči a Veľké oči. Presne to som si myslela.“ Pozbierala ich jedálne lístky a nechala ich smiať sa, zatiaľ čo im išla pripraviť nápoje a odovzdať objednávku kuchárovi. Pocítila vlnu uspokojenia. Táto práca sa jej bude páčiť.

Hneď ako sa jej naskytla príležitosť, otvorila krídlové dvere a vošla do kuchyne za šéfkuchárom Emilom.

Kuchyňa bola maličká. Na jednej strane bola pracovná doska s lesklým kovovým poklopom, ktorým sa podávalo jedlo do kaviarne, a za Emilom bol široký sporák, nástenné police plné pohárov a konzerv a obrovská chladnička. Na opačnom konci miestnosti Carys zazrela drez a umývačku riadu, ktorú Léo plnil taniermi, šálkami a príbormi.

Carys sa naňho usmiala, keď starostlivosťou michelinského šéfkuchára pripravoval tri porcie jedla a prekladal *ratatouille* klobásou. „Ahoj, som Carys,“ povedala svojou najlepšou francúzštinou.

Sotva zdvihol zrak a srdce sa jej rozbúchalo. Hádám nenarazila na ďalšieho neotesaného, nespolupracujúceho zamestnanca?

„Nedokáže robiť viac vecí naraz,“ vysvetlil jej Léo, keď zatvoril umývačku riadu a stlačil gombík, aby ju spustil. Potľapkal Emila po chrbte. „*Pas vrai, mon vieux?*“

Emile zavrčal.

„Aha. Môžem vám teda nejak pomôcť?“ Vždy si chcela vyskúšať, ako to funguje v kuchyni, a čo mohlo byť lepšie, ako vyhrnúť si rukávy a zapojiť sa do práce?

Léo sa zasmial, hoci Carys si nebola istá prečo. Emile sa zastavil pri práci a zamračil sa na ňu. „*Non*,“ vyhlásil jednoducho a pevne.

„*Non*?“ Carys pocítila záchvev zúfalstva. Nebodaj to bude mať s každým zamestnancom ťažké?

„Chcel povedať *non merci*,“ ozval sa Léo a potom tichším hlasom vysvetlil: „Nenechá nikoho pomáhať s jedlom, lebo je perfekcionista.“

„Aha.“ Carys sa usmiala, keď pochopila.

Léo pokračoval: „Ak jedlo nie je podľa jeho predstáv, nepustí ho z kuchyne a nič, čo urobí niekto iný, nie je pre Emila dosť dobré.“

„V tom prípade ho nechám pracovať.“ Carys vyšla z kuchyne a opäť nadobudla pocit, že šliapla vedľa.

Carys stála za pultom a skladala servítky, keď vošla dáma. Najskôr sa objavil klobúk, červený, so širokou strieškou a s výraznými šperkami a kvetmi, a pod ním drobná žena s obrovskými slnečnými okuliarmi a v nesmierne pestrom oblečení. Carys sa na ňu snažila nezízať, ale smaragdový nohavicový kostým s golierom v štýle sedemdesiatych rokov a množstvo mohutných náhrdelníkov a náramkov v základných farbách pútali pozornosť. Boli výstredné a zároveň elegantné. Zákazníčka si sadla k oknu a na stoličku vedľa seba položila klobúk. Jej rúž bol červený ako hasičské auto a biele vlasy mala ostrihané moderne nakrátko. Jej zvráskavená pleť však naznačovala, že má už dávno po osemdesiatke. Carys sa v duchu usmiala. Práve toto sa jej na Paríži páčilo. Tá obrovská rozmanitosť ľudí, života.

Dáma sa na ňu pozrela a mávla rukou ako kráľovná.

Carys sa k nej poponáhľala. „Dobré ráno...“

„Ste tu nová?“ prerušila ju.

„Hm... áno. Volám sa Carys.“ Usmiala sa. „Čo vám prinesiem?“

Dáma si zložila slnečné okuliare a mávla nimi smerom k pultu. „Ingrid ma pozná. Ona vám to povie. Každý deň mám to isté, mladá dáma.“

Ach. Jasné. Carys sa snažila neusmievateľ. „Nuž, ak mi prezradíte, čo to je, určite si to zapamätám.“

Pri koreni ženinho nosa sa objavili hlboké vrásky. „Kde je Ingrid?“

„S Markom museli na chvíľu odísť. V ich neprítomnosti vedie kaviareň ja.“

„Prosím?“ Dáma sa zatvárila tak šokovane, že sa Carys zľakla, či neodpadne.

„Nepovedali vám to?“ Carys mala dojem, že ostatní pravidelní zákazníci to vedia.

„Nie, ale niekoľko týždňov som tu nebola, lebo som bola v New Yorku.“ Dáma si upravila sako a trochu sa vystrela. „Ach, dobre. Taký je život, však? Veci sa ustavične menia. Hoci by sme boli radšej, keby sa nemenili.“

Carys sa usmiala. „Hovoríte veľmi múdro, madam.“

„Madam Jalibertová,“ opravila ju. „Dobre. Tak vám poviem, ako znie moja objednávka. Dávajte pozor, mladá dáma, pretože sa nerada opakujem. Radšej trávim vzácny čas, ktorý mi zostáva na tejto zemi, diskusiou o dôležitých veciach...“ Oči jej zažiarili. „... Napríklad o móde.“

Neskoro popoludní prišiel do kaviarne kuchár Emile. Jeho výraz bol vážny, ale na Carys sa rýchlo usmial a potom k nej natiahol ruku. „Carys, *bonjour*. Prepáč, predtým som mal plné ruky práce. Chcela si sa porozprávať?“

„Poďme do kancelárie.“ Carys obom priniesla nápoje a posledné dva kúsky jogurtovej torty.

Emile sa pohodlne usadil na pohovke, s mačkou skrútenou vedľa seba.

„Podť, Raoul,“ povedala Carys a načiahla sa ku kocúrovi. „Musiš sa posunúť.“

No mačka zavrčala. Carys šokovane odskočila. Mala rada zvieratá a tie mali zvyčajne rady ju.

Emile sa zasmial. „Nie je to priateľská mačka. Radšej si sadni na stoličku.“ Otočil jej stoličku, ktorá bola pri stole.

Carys sa posadila a mačka ju pozorovala cez prižmúrené oči. Nie je priateľská? Vyzerala priam zlovestne.

Emile vystrúhal grimasu. Zdvihol zákusok a zahryzol sa doň. „Je príliš suchý. Prepečený.“

Kúsok ochutnala. „O čom to hovoríš? Je výborný.“

Pokrútil hlavou.

Pochopila, čo Léo myslel tým, že Emile je perfekcionista. „Tak ako dlho tu pracuješ?“

„Tri roky. Odkedy Mark a Ingrid otvorili. Som vyučený *pâtissier*, pekáť a cukrár.“ Vzápätí vymenoval svoje pracovné skúsenosti. Carys sa dozvedela, že pracoval v niektorých z najlepších parížskych pekárni. „Prácu v tejto kaviarni milujem. Rád pracujem sám. Nikto sa mi nepletie pod nohy, nikto neказí moju prácu a všetky chyby,“ ukázal na nedojedený koláč na tanieri, akoby to bol nechutný neúspech, „sú moje vlastné.“

Carys mala pocit, že chyby nerobí často. Aspoň nie také, ktoré by iní nazývali chybami. Pozrela sa na pult s koláčmi a vychutnávala vzrušenie z novej výzvy. „Podľa čoho sa rozhoduješ, ktoré koláče pripravíš? Pomáhajú ti menu zostavovať Ingrid s Markom?“

Tmavé obočie sa mu okamžite stiahlo do hlbokéj vrásky. „Prečo? Nepáči sa ti?“

„To som nepovedala! Všetko vyzerá výborne. Som len zvedavá, ako to funguje. To je všetko.“

Uvoľnil sa. „Jedálny lístok mám na starosti ja. No dodávatelia, to je tvoja práca.“

Porozprával sa s ňou o objednávkovom systéme, potom dopil svoj nápoj a vstal, aby odišiel.

„Nedoješ zákusok?“ spýtala sa Carys.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vianoce v Paríži.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.